

wahest faks fewadest lojust, mis wangkre ees olid, foguniiste sest föidust ei rõõmustanud, waid suure waewa al keele suust wâljaajasid ja peaaegu edasi ei saanud, et fûl woormees sajatas ja farjus ja piitsa warrega neid pefsis, nagu viieksid naad kîni aga mite luu ja liha. Jäh, jäh, tema kuri loom mööstis fûl, et foorem liig suur oli, aga ta mõtles aga see peale, et ta sel kombel ehk poole rubla enam kasu sai — tema oli hobuse tapja. Seda näeme peaaegu igapäew nende magede juures, mis Tallinna alevi lõppetusel Tartu ja Narva maantee peal on; need samad mäed on meie maal kuradile biete nagu lõksud, kus ta hobuse tapjaid pühab, kui nende kurjuse mõõt täis on, ehk nende nimed enesele üleskirjutab, kui naad alles joone peal on, seda mõõtu täita. Nende nimetatud magede juures peawad wahel — hoidku meid Jumal — imelikud ja inetumad asjad sündima, ja mõni, kes siin oma waestate hooste pärast vahastades kuradit ja föit kurjad waimud api hüüdis, pidi seda pärast kahetsema, — aga tegi seda liig hilja. Seepärast kandku iga woori ja teu-pois, ja föit linna sakso, kes arwawad ühe wangkre sisse niissama palju mahtuwa kui Noa laewa sisse weeupputuse ajal — naad kandku hoolt, et ühel pâgwäl mite kaa nende kurjuse mõõt

täis ei saa. Ma ei nimeta seda paika mite, aga mis seal ford sündis, mis ühel ehk teisel wüüfil veel ifa wobib sündida, seda taham ülespanna märgiks neile, kellele seda ehk tarvis läheb.

2. Körts maantee ääres; pikk Xaniel tuleb öömajale.

Nimetatud kahe maantee ääres linna ligidal on förtsid ehk trahterid ülesehitatud. Mitme aasta eest ühel öhtul — see oli laupäâwa öhtu enne Kristuse ülestõusmise püha — tui föit õiged ristiinimesed ju olid magoma heitnud, siis kuuldi teise nende kahe förtsi ees kangget ja walju hâält: „pois! hobused eest âra!” hûudis ta ja nõnda tõlm forda; ja wüimaks läästi veel: „igaühele annad poole matti faeru!” Körtssi sulane ehk tallipois, kes teekäijate hobusid teimetas, oli pôhu peale pikkali heitnud; ta oli joodik ja hommikusid saadik palju wüina ja õlut oma turku walanud, eks temal siis ammu pidand õiguolema maha heita. Poolunine siilitas ta tuld laterni sisse, tulili tuifudes wâlja ja nägi faks hoost, teine must, teine muiste lauk, mõlemad nenda lahjad, et kuu ja tähed hõlpsaaste neist wobivid läbipaista. Hobused olid wangkre ees, aga inimest ta ei näinud. „Pagan,